

rum sum vínir

Jóhannes greiðir frá:

SØGAN UM RINGIN

Ringurin hjá Silju bleiv keyptur á einum flogvølli í India. Eg sá hann, tá vit lendu í New Delhi og skuldu víðari til check-in-øki í innanlandsflúgving. Hann fangaði mítt eyga við tað sama. Ringurin passaði perfekt til hana og støddin var eisini av tilvild júst tann rætta, men vegna tað, at prísurin var høgur, hugsaði eg, at eg mátti líka hyggja betri runt áðrenn, men so skjótt vit fóru frá tí flogvøllinum, visti eg, at eg hevði skula keypt hann, tí hvørji eru líkindini fyri, at hann er har, tá vit komu aftur.

Ringurin var í tonkunum so at siga allan túrin, eg prøvaði at hyggja runt umkringd aðrastaðnis, men fann ongan, ið kom upp á knøini á tí fyrsta.

Tá vit so settu leiðina heimaftur aftaná 4 vikur brúktu vit síðsta dagin í New Delhi, vinmaður mín fór á sightseeing og eg fór á flogvøllin at royna eydnuna at finna ringin. Ein kann ikki bara ganga inn í innskrivingarøki, so eg

mátti fyrst keypa billett til okkurt tilvildarligt stað, og so gjøgnum mannagongdina. Tey, sum hava verið í India, vita, hvat eg snakki um, tá eg sigi, at trygdareftirlitið á flogvøllinum er strangt. Harganga vaktir við ak-74 automatbyrsur allastaðnis, og ein skal vísa boardingpassið einar 1000 ferðir,

áðrenn ein er inni. Øll spurdu meg, hvar mítt viðføri var, og eg føldi meg kriminellan fyri at siga tað pent, tí eg visti ikki um tað, eg gjørdi, var lov.

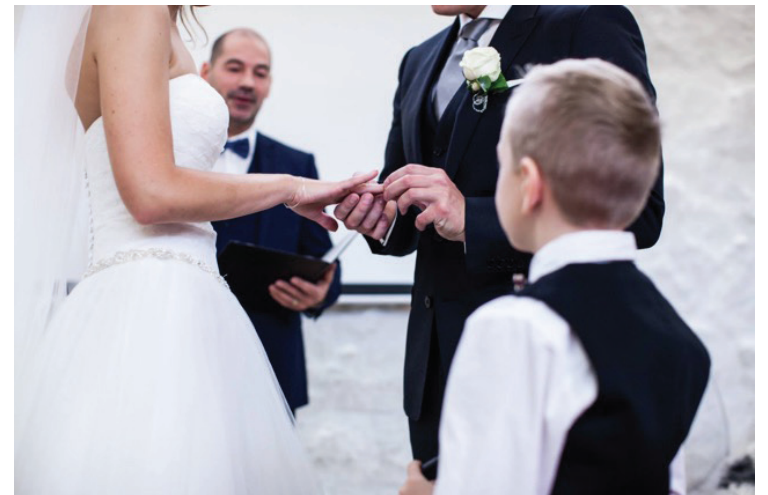
Eg skundaði mær til handilin, og mín sann, hann var har á sama stað! Glæður var eg.

Tá eg kom út um hurðina, føldi eg meg sum ein greiva, men samtíðis sum hálvum kriminellan av allari

gongdini og trygdarkanningunum, eg hevði verið ígjøgnum. Men ringurin var í lummanum, og gleðin var ómetaliga stór.

Jóhannes

Men nú skuldi eg út aftur, tað var ein heilt onnur prosess, tí har var einki "exit" ella "baggage claim", bert fráferðir í hesum partinum av flogvøllinum. Eg royndi at finna útav, hvussu ein kundi koma út, men einasti mátin var at blíva eskorteraður út aftur av starvsfólkunum, ið arbeiddi har. Har skuldi eg ígjøgnum mannagongdina umaftur, hesuferð við einum persóni við liðina, og við hermonnum ið hugdu grumt og spekulerandi uppá meg. Eg skuldi skrivast í eina bók og skriva undir

og tað heila fyri at sleppa út. Eg hevði enn boardingkortid, sum teir skuldu stempla fleiri ferðir, áðrenn eg slapp út.

Tá eg kom út um hurðina, føldi eg meg sum ein greiva, men samtíðis sum hálvum kriminellan av allari gongdini og trygdarkanningunum, eg hevði verið ígjøgnum. Men ringurin var í lummanum, og gleðin var ómetaliga stór

Silja greiðir frá:

BRÚDLEYPSPDAGURIN

Fyrireikingin av brúdleypinum var torfør, tí eg búði í Danmark, Jóhannes arbeiddi uttanlands, og vit komu ikki til Føroyar fyrr enn mikukvøldið áðrenn brúdleypið, sum var ein leygardag. Harafturat búði øll mín familja í Danmark. Men tíbetur havi eg eina fantastiska verfamilju heima í Føroyum, sum var ein ótrúliga stór hjálp.

Í okkara parlagi er tað eitt sindur øðrvísi enn "vanligt". Hjá okkum er tað eg, sum ikki leggi so nógv í, hvat og hvussu, meðan Jóhannes er tann, sum gongur eitt sindur hægri uppí staklutir og kvalitet. So meðan eg keypti alt inn og planlegði, so var hann í telefonini og góðkenddi.

Fyri okkum var tað umráðandi,

at hava eitt inniligt brúdleyp, sum vit kundu deila saman við fólki, vit elska, og sum hava havt stóran týdning í okkara lívi. Samtíðis sum vit vildu hava tað inniligt, so vildu vit eisini hava øll við, so tað bleiv ein blanding av báðum.

Tað, sum var mest týdningarmikið, var, at gestirnir høvdu tað gott og kendu seg væl. Vit ynsktu, at tey, sum komu, skuldu merkja tann kærleikan, vit hava til hvønn annan og til tey.

Vit blivu vígd í litla hølinum í Østrøm og veitslan var í tí stóra. Víglan var ein fantastisk, heilag løta. Jógvan Zachariassen vígdi okkum, sum hevði ein stóran týdning fyri okkum. Vit ynsktu, at víglan skuldi endurspegla okkum

bæði, sum eru nokk so frí, og tí var hon eitt sindur annarleiðis enn flestu víglur. Aftaná fingur vit nógvjar jaligar viðmerkingar um, hvussu natúrligt alt gekk fyri seg, og vit kundi ikki verið glaðari fyri vígluna. Vit fingur eisini fyrireiking, víglu og veitslu tikið á sjónband, sum vit eru ótrúliga glað fyri.

Aftaná høvdu vit móttøku, og so fóru vit at taka myndir við Mirjam & Janus.

Hotel Føroyar stóð fyri mati og tænastu. Veitslan byrjaði við vælkomsti kl. 18.30, og fólkin fóru til borðs kl. 19 – og so var "fest" fyri rest.

BRÚÐARFERÐIN

Vit ynsktu okkum at fara langt og vera leingi vekk, men av tí, at eg skuldi upp til roynd tvær vikur aftaná brúdleypið, valdu vit at goyma tað til eina aðru ferð. Av tí, at vit væntaðu at fara at ferðast rættiliga nógv, hevði tað ikki so stóran týdning fyri okkum. So vit endaðu við at fara eina viku til Rhodos, og so mátti eg heim at fyrireika meg.

Eg valdi at taka farloyvi í eitt hálvt ár aftaná royndina, so vit kundu njóta tíðina saman og ikki noyðast at vera hvør sær. So hetta hevur verið ein fantastisk, lærurík og avbjóðandi tíð.

Fyri okkum var tað umráðandi, at hava eitt inniligt brúdleyp, sum vit kundu deila saman við fólki, vit elska, og sum hava havt stóran týdning í okkara lívi.

Silja

